

Arrest

nr. 188 128 van 8 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 november 2016 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het sjiiitisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van Nasseriya in Zuid-Irak. U en uw familie zouden niet politiek actief zijn geweest in uw land van herkomst. Sinds 2008 tot ongeveer een week voor uw vertrek uit Irak zou u bij het Iraakse leger zijn tewerkgesteld. U zou zijn ingezet aan de controlepost van de olieraffinaderij van Dhiqar (Nasseriya) sinds begin 2009 tot aan uw vertrek uit Irak. Eerder zou u gekazerneerd zijn op de legerbasis 'Fawj al Awal' (Eerste Divisie). Aan de controlepost van de olieraffinaderij zou u belast zijn geweest met identiteits- en voertuigencontroles.

Op 1 mei 2011 zou een wagen met twee inzittenden zonder halt te houden voorbij uw controlepost hebben willen rijden. Nadat uw bewakingseenheid ermee bedreigd had te schieten zou de wagen zijn gestopt. U zou met uw eenheid de twee personen op hun identiteit hebben gecontroleerd en het voertuig hebben doorzocht. De twee zouden uit de hoogte hebben gedaan en uw eenheid hebben beledigd. U zou verboden wapens en munitie in de wagen hebben gevonden. U zou contact hebben opgenomen met een officier van uw 'liwa' (brigade) die verantwoordelijk was voor het arresteren van verdachten. Deze zou een eenheid van vier militaire voertuigen naar uw controlepost hebben gestuurd en de verdachten hebben weggevoerd. U zou zijn meegegaan en voor uw 'liwa' een verklaring hebben afgelegd over de gevonden wapens. Hierna zou u naar uw controlepost zijn teruggekeerd. De volgende dag zou u door uw 'liwa' zijn opgeroepen voor ondervraging over de arrestatie en de wapenvondst. U zou zijn bedankt voor het geleverde werk en naar uw controlepost zijn teruggekeerd. De twee verdachten zouden door uw 'liwa' aan de rechtbank van Nasseriya zijn overgedragen. Op 9 mei 2011 zou u een oproep hebben ontvangen van uw 'liwa' om op 11 mei 2011 voor de strafrechtbank van Nasseriya te komen getuigen in deze zaak. Uw collega-militairen A.H., K.Z. en H.S., die samen met u de verdachten zouden hebben gearresteerd, zouden ook zijn gedagvaard. Jullie zouden elk afzonderlijk door de onderzoeksrechter zijn gehoord zonder de aanwezigheid van de verdachten. U zou hen wel in de gang van het gerechtsgebouw hebben gezien. De twee zouden zijn aangehouden op basis van artikel 4 van de anti-terroriswet. U zou niet op de hoogte zijn van het verdere verloop van de rechtszaak. Op 12 mei, de dag na uw getuigenis voor de rechtbank, zou u een anonieme dreigetelefoon hebben ontvangen. De beller zou zich als lid van de radicale sjiiitische militie 'al Mehdi' hebben geïdentificeerd en u verteld hebben dat de twee verdachten ook tot deze militie zouden behoren. U zou zijn bevolen u opnieuw naar de rechtbank te begeven en er uw getuigenis te wijzigen opdat hun twee kompanen zouden worden vrijgesproken. Bij weigering zou u of één van uw familieleden worden vermoord. Uit angst zou u uw mobiele telefoon hebben afgesloten. U zou uw verantwoordelijke officier hebben opgebeld en hem het incident hebben verteld. Deze zou u laten weten hebben u enkel op uw werkplaats bescherming te kunnen bieden. U zou het contact met het leger hebben verbroken en met uw gezin naar uw schoonfamilie in de regio 'al Batha' in Nasseriyah zijn getrokken. U zou er tot 21 mei hebben verbleven en vervolgens illegaal naar Turkije zijn gereisd. Verder zou u clandestien naar België zijn doorgereisd waar u op 6 juni 2011 aankwam en u de volgende dag een asielaanvraag indiende. Eind maart 2012 zou u vernomen hebben dat het Mehdi-leger om 2u 's nachts bij uw moeder en twee broers thuis was binnengevallen. Men zou naar u gevraagd hebben waarop uw broer meedeelde dat u er niet was en hij niet wist waar u zich bevond. Hierop zou een discussie ontstaan zijn en uw broer Sa. zou hardhandig zijn aangepakt en geslagen. Ook zouden ze de hele woning overhoop hebben gehaald en een deel van de inboedel hebben vernield alvorens terug te vertrekken. Na hun vertrek zouden de burens jullie te hulp zijn geschoten en een ambulance hebben opgebeld. Uw moeder, die ten gevolge de inval in haar woning iets had gekregen, zou onderweg naar het ziekenhuis zijn overleden en uw broer Sa. zou voor enige tijd zijn gehospitaliseerd. In die periode zou uw derde broer Sal. klacht hebben ingediend bij de politie van Al Fadliya. Nadat Sa. uit het ziekenhuis werd ontslagen zouden uw beide broers, die ondertussen te weten waren gekomen dat één van hun burens een leider van het Mehdi-leger was, bij Sal. in Souk al Shuyoukh zijn ingetrokken. U vreest actueel nog steeds het Mehdi-leger. U bent er voorts van overtuigd dat u ondertussen bent veroordeeld omwille van uw desertie in het leger en, in geval van een eventuele terugkeer naar Irak, een gevangenisstraf van minstens 10 jaar zal moeten uitzitten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw identiteitsdocumenten en kopieën van de identiteitsdocumenten van uw echtgenote en kinderen, uw huwelijksakte, een kopie van uw woonattest, uw legerkaart, uw legerbadge, aanstellingsdocumenten bij het leger, foto's waarop u met collega-militairen figureert, een kopie van een attest van uw getuigenis voor de rechtbank, uw aanvullende verklaringen omtrent de macht en invloed van 'al Mehdi' verstuurd na uw gehoor voor het CGVS, de overlijdensakte van uw moeder, een medisch rapport aangaande uw broer Sa., een proces-verbaal van de politie betreffende een inval bij uw moeder en broers thuis op 18 maart 2012 en twee foto's van uw broer Sa..

Nadat u in juni 2011 een asielaanvraag indiende, werd door de commissaris-generaal op 22 mei 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 15 januari 2013 vernietigd (cfr. arrest 95.190) dit omdat u in het kader van uw beroepsprocedure voor de RvV nieuwe feiten aanhaalde, i.c. de inval in de woning van uw moeder op 18/3/2012 waarbij uw moeder om het leven kwam en uw broer hardhandig werd aangepakt, gestaafd door nieuwe documenten, i.c. de overlijdensakte van uw moeder, een medisch rapport betreffende uw broer, twee foto's van uw broer en een proces-verbaal aangaande de inval in de woning op 18/3/2012. Met het oog op het beoordelen van deze nieuwe feiten en documenten werd de

initiële weigeringsbeslissing vernietigd en werd het dossier naar het Commissariaat-generaal teruggestuurd.

Na bijkomend gedegen onderzoek van deze nieuwe feiten en documenten nam het CGVS op 28 juni 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing werd door de RVV op 13 december 2013 vernietigd (cfr. arrest 11.5690). Uw raadsman voegde volgende documenten toe aan uw verzoekschrift: een rapport van Amnesty International van 2013 'Iraq: a decade of abuse', artikels van The Guardian d.d.11/1/2012, 23/2/2012 en 13/3/2013, artikel van IRIB d.d. 11/6/2011, artikels van Antiwar.com d.d.16/6/2012, artikels van Huff Post World d.d.26/1/2012, 6/5/2012, 21/5/2012 en 13/6/2012, en een artikel van Reliefweb. U verklaarde in het kader van uw beroepsprocedure voor de RVV dat het CGVS uw beroep als militair in Irak niet in twijfel heeft getrokken en dat u in Irak vanwege uw tewerkstelling bij het leger risico loopt het slachtoffer te zullen worden van gerichte aanslagen door gewapende groeperingen op veiligheidstroepen. De RVV stelde in dit opzicht vast dat de meest recente informatie betreffende de veiligheidssituatie in Zuid-Irak waarvan u afkomstig bent dateert van juni 2013. Hierdoor oordeelde de RVV dat zij in de onmogelijkheid verkeert om zich een correct en volledig beeld te vormen van de eventuele risico's bij terugkeer. Met het oog op het beoordelen van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd de initiële weigeringsbeslissing vernietigd en het dossier naar het CGVS teruggestuurd.

Uw echtgenote, A.-S.J.M.O. (OV 6.824.921; CG 16/10008), heeft in december 2015 samen met jullie vijf kinderen Irak verlaten en hier op 5 januari 2016 asiel aangevraagd. Ze stelt omwille van u Irak te hebben verlaten. Op het moment van haar gehoor op het Commissariaat-generaal, dd. 1 juni 2016, was ze vijf maanden zwanger.

B. Motivering

Na bijkomend gedegen onderzoek dient door het CGVS te worden opgemerkt dat u er, rekening houdend met het geheel van uw ingeroepen feiten en voorgelegde documenten, niet in bent geslaagd uw beweerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Er zijn immers ernstige twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij de arrestatie van twee leden van 'al-Mehdi' die betrappt waren op illegaal wapenbezit aan uw controlepost. Zo is het vooreerst merkwaardig dat deze personen met een gewone personenwagen door een vaste militaire controlepost zouden zijn gereden, in het bezit van verboden wapens. Immers, uzelf verklaarde dat er voldoende smokkelwegen bestaan om ongemerkt deze wapens te transporteren (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 7-8). De vraag dringt zich op waarom deze twee mannen hiervan dan geen gebruik hebben gemaakt. Uw uitleg als zouden de gearresteerde personen zichzelf belangrijk hebben gevonden door het recht op te eisen ongehinderd de controlepost te kunnen doorrijden, is weinig overtuigend noch plausibel. Door precies deze route te nemen en dan ook nog te proberen de militaire post te verschalken, maakten ze zich wel zeer verdacht en werden zij nauwkeurig gecontroleerd.

Daarenboven verklaarde uzelf dat de twee op het moment van hun arrestatie geen melding hebben gemaakt van hun betrokkenheid bij één of andere groepering of instantie met veel macht in Irak waaruit ze bepaalde privileges konden halen. Ze zouden u slechts in algemene en vage bewoordingen hebben verteld een belangrijke positie te bekleden (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 7-8). Het is echter onwaarschijnlijk dat deze personen betrappt op verboden wapenbezit hun banden met een machtige groepering of instantie zouden verbergen of niet kenbaar zouden maken indien zij ervan uitgingen dat dit hen nu net uit handen van de ordediensten zou kunnen houden.

Voorts dient vastgesteld dat u verklaarde door uw getuigenis in aanvaring te zijn gekomen met leden van 'al Mehdi'. U zou zijn bevolen opnieuw naar de rechtbank te stappen om er uw getuigenis in het voordeel van de verdachten te wijzigen. Echter, het is weinig geloofwaardig dat 'al Mehdi' van u geëist zou hebben een reeds afgelegde getuigenis voor de rechtbank te wijzigen. Volgens uw verklaringen zou dit in Irak mogelijk zijn vanwege de algemeen verbreide corruptie in het land (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 10-11). Zo verklaarde u dat 'al Mehdi' zich zou bezondigen aan corruptie en omkoping van overheidsmedewerkers, rechters en gevangenispersoneel. De militie zou volgens u zelfs zijn geïnfilteerd bij de strafrechtbank van Nasseriyah. Zo zou 'al Mehdi' erin zijn geslaagd veroordeelde militanten, beschuldigd van terroristische activiteiten, uit de gevangenis vrij te krijgen (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 10-11). Uit uw eigen schets van de macht en invloed van 'al Mehdi' in Irak, en vooral ook in Nasseriya, dient afgeleid dat het weinig geloofwaardig is dat, in de door u aangehaalde zaak, 'al Mehdi' niet rechtstreeks haar invloed binnen de rechtbank heeft doen gelden om haar militanten vrij te krijgen in plaats van u onder druk te zetten, zonder de garantie dat u hier zou op ingaan. Uw uitleg als zou 'al Mehdi' de rechtbank niet kunnen overtuigen zolang uw getuigenis geregistreerd en bevestigd staat is geheel niet aannemelijk (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 11). Immers, hiermee ondergraaft u uw eigen verklaringen omtrent de macht en invloed van de militie binnen het Iraaks gerecht. Bovendien verklaarde u dat de rechter voor wie u zou hebben getuigd K.A.Z. noemt (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 9). In uw aanvullende verklaringen verstuurd naar het

CGVS na het gehoor (toegevoegd aan het administratief dossier) vermeldt u dat deze persoon naast rechter ook lid is van 'al Mehdi', met andere woorden iemand die de verdachten op zich al 'goedgezind' is. Het is dan ook zeer merkwaardig dat militanten van 'al Mehdi' hun partijgenoot en rechter niet direct hebben aangesproken om de verdachten vrij te krijgen. Gezien 'al Mehdi' er reeds meerdere keren in is geslaagd veroordeelde militanten uit de gevangenis vrij te krijgen kan het niet moeilijk zijn om een rechter – die tot hun eigen partij behoort - te overtuigen. Deze piste zou bovendien veel meer kans op slagen maken.

Voorts is het merkwaardig dat u niet wist te vertellen of uw drie collega-militairen, die zoals u ook een getuigenis ten laste zouden hebben afgelegd, ook door 'al Mehdi' onder druk zouden zijn gezet om hun getuigenis te wijzigen. Uw uitleg als zou u na de dreigtelefoon uit angst voor 'al Mehdi' alle contacten met het leger hebben verbroken is geheel ongeloofwaardig (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 11-12). Van een persoon die meent door 'al Mehdi' bedreigd te zijn geweest dient aangenomen dat hij poolshoogte heeft genomen bij zijn collega's die zich in een gelijkaardige situatie bevinden teneinde meer informatie te bekomen en het eigen vervolgingsrisico beter te kunnen inschatten. Uzelf verklaarde nog een tiental dagen, namelijk tot 21 mei 2011, in 'al Batha' in de provincie Nasseriya te hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 1, p. 11-12). Het is geheel ongeloofwaardig dat u al die tijd nooit contact heeft opgenomen met uw drie collega's die mogelijks met gelijkaardige problemen werden geconfronteerd. U verklaarde wel uw verantwoordelijke officier te hebben opgebeld na de dreigtelefoon. De vraag dringt zich op waarom u dan ook niet uw collega's heeft gecontacteerd en bevraagd (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 12). In dezelfde context is het ook merkwaardig dat u niet bent ingegaan op het voorstel van uw officier dat hij u de nodige bescherming kon bieden binnen de kazerne. Omdat hij u geen lijfwachten kon garanderen op uw privéadres heeft u besloten het land te verlaten (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 12). Toch kan men zich de vraag stellen waarom u in eerste instantie al niet bent ingegaan op dit voorstel. In de kazerne was u alvast veilig en had u even de kat uit de boom kunnen kijken en kunnen afwachten of er zich nog nieuwe feiten of verontrustende zaken zouden voordoen, en of de zaak misschien zou bekoelen. Dat u het onmiddellijk opportuener achtte om uw gezin en uw geboorteland te verlaten - een toch wel ingrijpende beslissing - zonder dat u eerst andere pistes heeft overwogen, is wel bijzonder opmerkelijk en laat vermoeden dat andere redenen aan de grondslag liggen van uw vertrek uit Irak.

Verder dient nog opgemerkt te worden dat uw raadsheer, Mter R., na het eerste gehoor op het CGVS, melding maakte van een gebrekkige vertaling door de tolk. Zo zou de tolk tijdens het gehoor gemompeld hebben waardoor ze onduidelijk zou zijn geweest omtrent de vertaling over het onderdeel van de macht en invloed van 'al Mehdi' in uw asielrelaas (zie schrijven van de advocaat, dd. 27 oktober 2011, toegevoegd aan het administratief dossier). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat uzelf noch tijdens noch na het gehoor gewag heeft gemaakt van enige moeilijkheden met de tolk. Desondanks kreeg u van het CGVS de gelegenheid uw verklaringen omtrent de macht en invloed van 'al Mehdi', alsook bijkomende opmerkingen, neer te schrijven en aan het CGVS te bezorgen. Na het lezen van deze aanvullende verklaringen zijn er geen tegenstrijdigheden of incoherenties vastgesteld met uw eerdere verklaringen tijdens uw gehoor omtrent dit onderwerp. Hierdoor kan niet gesteld worden dat er vertaalproblemen zijn gerezen tijdens uw gehoor.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen heeft u niet aannemelijk kunnen maken een vluchteling in de zin van de Conventie van Genève te zijn. Het loutere feit dat u mogelijks werkzaam bent geweest als militair is onvoldoende om u de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen. Het enige probleem waarvan u gedurende al die jaren (2008-2011) gewag maakt is bovenstaande bedreiging door 'Al Mehdi', een element dat niet geloofwaardig noch plausibel werd bevonden. U maakt dus evenmin aannemelijk dat u bij een eventuele terugkeer problemen zou moeten vrezen. Dit blijkt overigens ook uit de verklaringen die u aflegde omtrent uw broer Sa.. Hij zou sinds 2006 werkzaam zijn bij het leger en actueel in Bagdad zijn gekazerneerd, wat u zelf als een onrustige regio omschrijft in vergelijking met Nasseriya. Toch zou hij in Bagdad - zo stelde u tijdens uw eerste asielaanvraag - geen problemen kennen en er zijn werk naar behoren kunnen uitvoeren (zie gehoorverslag 21/10/2011 CGVS, p. 2-3).

U verklaarde voorts, tijdens uw tweede gehoor, wel dat uw broer Sa. bij een inval in de woning van uw moeder, tijdens zijn verlofperiode, zwaar werd aangepakt door het Mehdi-leger. Ten gevolge deze aanval zou uw broer invalide zijn en niet langer kunnen werken (zie gehoorverslag 03/06/2013, p.4, 7). Gezien uit voorgaande reeds duidelijk blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de bedreiging door 'Al Mehdi' waar u voor uw vlucht uit Irak mee zou geconfronteerd zijn, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die uw familie na uw vlucht in maart 2012 nog zou hebben gekend met 'Al Mehdi', i.c. de inval in de woning in maart 2012 ten gevolge waarvan uw broer invalide is geworden en uw moeder kwam te overlijden.

De geloofwaardigheid van deze bijkomende feiten wordt voorts nog verder ondermijnd door volgende vaststellingen. Zo is het vooreerst toch opmerkelijk dat u pas in het kader van uw beroepsprocedure, ingediend bij de RvV op 20 juni 2012, melding heeft gemaakt van deze nieuwe

feiten. U heeft toen eveneens kopieën van stukken ter staving van deze nieuwe feiten aan uw verzoekschrift toegevoegd. Gezien u echter zelf verklaarde dat u reeds eind maart 2012 werd ingelicht over de inval in de woning van uw moeder (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p. 3) had u nog ruimschoots de tijd om de Commissaris-generaal van deze nieuwe feiten in te lichten en/of in het bezit te stellen van stukken ter staving van deze feiten. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de Commissaris-generaal pas op 22 mei 2012, een tweetal maanden nadat u van het nieuws over de inval in de woning werd ingelicht, zijn aanvankelijke weigeringsbeslissing heeft genomen. U had aldus nog afdoende tijd om het CGVS na uw eerste gehoor in kennis te stellen van deze belangrijke nieuwe feiten. Dat u na uw eerste gehoor op het CGVS niet wist dat u nog toevoegingen kon maken en geen contact meer had met uw advocaat (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p. 3), is geen afdoende verklaring. Er kan toch van u worden verwacht dat u in het kader van uw asielprocedure met uw advocaat in contact zou blijven, minstens dat u uw advocaat zou hebben gecontacteerd van zodra u van deze nieuwe essentiële elementen op de hoogte werd gebracht.

De waarachtigheid van uw verklaringen als zou u door 'Al Mehdi' worden gezocht, komt voorts nog verder op de helling te staan door het feit dat uw familie voor de (beweerde) inval van 18/3/2012 nooit enig probleem heeft gekend. U hiernaar gevraagd, merkte u op dat 'Al Mehdi' voordien niet wist waar uw broers verbleven. Eenmaal ze deze informatie hadden, vielen ze de woning binnen (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p. 6). Rekening houdende met uw beweringen betreffende de macht en de invloed van 'Al Mehdi' (zie supra) én gelet op het feit dat één van de burens van uw moeder in Al Fadliya een leider van het Mehdi-leger is die bovendien al langer dan uw familie woonachtig is op deze plaats (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013, p. 4), is het geenszins geloofwaardig dat het Mehdi-leger, indien ze daadwerkelijk naar u op zoek zijn/waren, niet eerder de mogelijkheid zou hebben gehad om uw familie op te sporen en bijgevolg bij hen langs te gaan om naar u te vragen. Immers, indien u effectief als getuige in een zaak voor de rechtbank zou hebben opgetreden kan er logischerwijs worden van uitgegaan dat u uw persoonsgegevens hierbij diende op te geven alsook dat men uw identiteit zou hebben geverifieerd. Dat 'Al Mehdi', over wie u zelfs uitdrukkelijk verklaarde dat ze overal zitten en alles kunnen bereiken wat ze willen (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p. 6), bijgevolg niet de middelen zou hebben gehad om zich aan de hand van deze informatie in te lichten over uw naaste familieleden en hun verblijfplaatsen, is geenszins aannemelijk. De vaststelling voorts dat niemand van uw familie nog problemen kende nadat 'Al Mehdi' op 18/3/2012 bij uw moeder en broers zou zijn binnengevallen (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p. 7), doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U verklaarde nochtans zeker te zijn dat het Mehdi-leger wel weet waar uw vrouw en kinderen zich momenteel bevinden (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p. 6). Dat 'Al Mehdi', die er tijdens de inval in de woning op 18/3/2012 nochtans mee zou bedreigd hebben opnieuw langs te komen als u zich niet zou aanmelden (zie vertaling proces-verbaal van de politie in groene map), sinds uw vrouw naar Bahta verhuisde, geen enkele keer daar langsging op zoek naar u - ook al zijn ze, volgens u, op de hoogte van hun verblijfplaats - wijst er eens te meer op dat uw verklaringen niet voor waar kunnen worden aangenomen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen als diende u Irak uit vrees te worden gedood door het Mehdi-leger te verlaten. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat u omwille hiervan actueel ook niet naar Irak zou kunnen terugkeren.

Dat u voorts, ingeval van een eventuele terugkeer naar Irak kan worden gedetineerd omwille van uw 'desertie', heeft u evenmin aannemelijk gemaakt. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u noch tijdens uw eerste gehoor noch in het kader van uw beroepsprocedure voor de RvV hiervan ooit enige melding heeft gemaakt. Pas bij uw tweede gehoor op het CGVS werd dit element aangehaald, en dit dan nog door uw raadsman nadat u op het einde van het gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd naar uw vrees voor vervolging en/of u nog bijkomende elementen wilde toevoegen aan uw gehoor (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p. 10). Nadat uw raadsman verwees naar de problemen die u zal hebben omwille van uw desertie werd u voorts nog meermaals uitdrukkelijk gevraagd of u nog zaken vreesde los van het Mehdi-leger en hierbij werd expliciet verwezen naar zaken die u mogelijks vreest omwille van uw werk als militair, waarop u telkens ontkennend antwoordde (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p. 10). Pas wanneer u uitdrukkelijk werd gevraagd of u problemen zal hebben omdat u zonder meer uw werk heeft verlaten, maakte u melding van een veroordeling omwille van het feit dat u uw werk heeft verlaten (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p. 11). Dat u dit niet zelf vermeldde, laat weinig ruimte om geloof te hechten aan uw ingeroepen vrees om gedetineerd te worden omwille van desertie. Voorts bleek u niet in staat uw vrees te worden opgesloten omwille van uw desertie te kunnen concretiseren. U kwam immers niet verder dan op te merken dat elke militair die zijn werk verlaat, na een onderzoek, wordt veroordeeld. De beschikbare informatie spreekt uw verklaringen echter tegen. Zo blijkt enerzijds dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code, die in 2007 uitgevaardigd werd, dat voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar. Anderzijds blijkt uit dezelfde informatie ook dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en

doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Gevraagd wat u ondertussen weet van uw eigen situatie, stelde u dat u niets weet omdat u geen contact heeft met uw collega's. U bleek zelfs niet te weten of u ondertussen reeds effectief bent veroordeeld of niet. U merkte hierbij op dat, indien u reeds veroordeeld bent, de veroordeling naar uw huis zal worden gestuurd doch thans woont er niemand meer. U dan gevraagd wat u riskeert, stelde u dat het gaat over 10 jaar of meer (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p. 11). Tijdens uw derde gehoor verklaart u dan weer dat u waarschijnlijk enkel een celstraf van één jaar riskeert (zie gehoorverslag 12/7/2016, p. 8). Ook gevraagd naar de maximumstraf die u kan krijgen, moest u het antwoord schuldig blijven. U poogde uw onwetendheid te vergoelijken door op te merken dat u nooit administratief werk heeft verricht. Dit is evenwel geen afdoende uitleg. Het is immers geenszins onredelijk van u te verwachten dat u, die meent in geval van een terugkeer naar Irak te vrezen voor een gevangenisstraf, zou pogen te weten te komen of u effectief bent veroordeeld en/of zou willen weten welk risico u precies loopt. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u zich niet heeft geïnformeerd noch dat u zich hiervoor blijkbaar interesseert (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p. 11 en gehoorverslag CGVS 12/7/2016, p. 9). Een dergelijk gebrek aan interesse laat weinig ruimte geloof te hechten aan uw ingeroepen vrees voor detentie op beschuldiging van desertie. Bovendien kan u, die nochtans beweerde te weten dat er reeds een veroordeling volgt na 30 dagen afwezigheid (zie gehoorverslag CGVS 3/6/2013 p. 11), tot op heden geen enkel tastbaar begin van bewijs voorleggen betreffende uw eventuele veroordeling omwille van uw desertie. U kan zelfs niet met zekerheid zeggen of u al dan niet veroordeeld bent (zie gehoorverslag CGVS 12/7/2016, p. 8-10). Gezien u reeds in mei 2011 Irak verliet kan er worden van uitgegaan dat u ondertussen, i.c. juli 2016, in staat zou zijn enig tastbaar begin van bewijs voor te leggen aangaande uw veroordeling indien uw beweringen op de waarheid berusten. Dat u uw familie hier niet naar wil vragen omdat u hen niet het risico wil laten lopen dat ze 'ontdekt' worden, kan, gelet op het ongeloofwaardig karakter van de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend, niet worden volgehouden.

Wat betreft het verhoogd risico dat u zou lopen omwille van uw profiel als militair dient bovendien opgemerkt te worden dat dit risico's zijn die inherent zijn aan het beroep van een militair, iets wat u zelf ook aangaf en waarvan u ook op de hoogte was toen u in Irak werkte als militair. Gelet op de huidige situatie in Irak, haalt u voornamelijk aan dat Irak momenteel in een burgeroorlog verkeert en dat u als militair in Irak het risico zou lopen om naar het front en gevaarlijke zones gestuurd zou kunnen worden (gehoorverslag CGVS 12/7/2016, p. 6-8). Dit is echter louter een assumptie die u verder niet kan staven. Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het tot de soevereine bevoegdheid van een staat behoort om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat Irak tot op heden geen dienstplicht kent en het Irakese leger samengesteld is uit personen die vrijwillig in dienst getreden zijn omdat zij een carrière als beroepsmilitair ambiëren, wat ook voor u het geval was (gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 3-4). Op het ogenblik dat u vrijwillig in dienst trad, wist u (of behoorde u te weten) dat er een reële kans bestond dat u ook daadwerkelijk zou ingezet worden in een gewapend conflict. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict. Hiernaast haalde u ook aan dat, hoewel de veiligheidssituatie in Naseriya volgens u ok is, Daesh er nog altijd (bom)aanslagen kan plegen. Deze aanslagen zijn volgens u echter niet specifiek gericht tegen militairen, u verklaart immers dat zowel militairen als burgers hier het slachtoffer van kunnen worden (gehoorverslag CGVS 12/7/2016, p. 7-8). Uw loutere profiel als militair in Irak is bijgevolg ook onvoldoende om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Uw voorgelegde legerkaart, legerbadge, aanstellingsdocumenten bij het leger en foto's waarin u met collega-militairen figureert brengen geen extra elementen aan. De foto's tonen u in militaire klededrucht maar geven geen informatie omtrent de omstandigheden (tijd en plaats) waarin deze zijn genomen. Eén van uw legerbadges betreft ook duidelijk een kleurenkopie (geen origineel) waarop de hoofding in zeer amateuristisch Engels is opgesteld: oa. "Ministry of Devance" (Ministerie van Defensie). Uw voorgelegde identiteitsdocumenten, huwelijksakte, kopieën van de identiteitskaarten van uw echtgenote en kinderen en de kopie van uw woonattest bewijzen uw identiteit en afkomst uit Nasseriya, uw huwelijk en gezin welke hier niet ter discussie staan maar vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin te wijzigen. Overigens kon uzelf geen dagvaarding van de rechtbank voorleggen. Wel legde u een document neer van uw afgelegde getuigenis voor de rechtbank. Echter, dit document betreft een kopie en geenszins een origineel (zie gehoorverslag CGVS 21/10/2011, p. 9-10) waardoor de bewijswaarde gering is. De overlijdensakte van uw moeder kan voorts hoogstens aantonen dat uw moeder ten gevolge een hartaanval op 18 maart 2012 's nachts is overleden. Dit gegeven op zich wordt niet betwist

doch dat zulks zich zou hebben voorgedaan onder de omstandigheden zoals u deze heeft geschetst, blijkt geenszins uit de overlijdensakte. Wat het medisch rapport op naam van uw broer Sa. betreft, moet voorts worden opgemerkt dat uit dit attest dan weer hoogstens kan worden afgeleid dat uw broer bepaalde letsels en breuken opliep ten gevolge waarvan hij actueel voor 50% mindervalide is. Wanneer en onder welke omstandigheden Sa. deze letsels en fracturen opliep, blijkt geenszins uit het document. De foto's die u voorlegde, en waarvan u beweerde dat zij uw broer afbeelden, vormen evenmin een begin van bewijs van de feiten die u aanhaalde. Dat het om uw broer zou gaan die staat afgebeeld op deze foto's, is vooreerst niet aangetoond. Dat deze persoon bovendien zijn letsels zou hebben opgelopen op de manier en het moment zoals door u aangehaald, blijkt evenmin uit deze foto's. Wat het proces-verbaal tot slot betreft, dient te worden opgemerkt dat dit een loutere weergave betreft van de verklaringen zoals uw broer Sal. deze ten overstaan van de politie heeft weergegeven. Hiermee is nog geenszins aangetoond dat hetgeen Sal. verklaarde dat er gebeurde zich ook daadwerkelijk heeft voorgedaan. Hier kan volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat documenten slechts bewijswaarde hebben wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas, doch zulks is in casu niet het geval. Daarenboven hebben Iraakse documenten sowieso slechts een relatieve bewijswaarde, dit gezien ze zowel binnen als buiten Irak, gemakkelijk langs illegale weg of via corruptie kunnen worden verkregen (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier).

Dat uw raadsman bij uw verzoekschrift artikels voorlegt waaruit blijkt dat het in Irak gebeurt dat er aanvallen worden gepleegd op checkpoints, dient te worden gesteld dat een dergelijke algemene verwijzing niet afdoende is om uw vluchtrelaas te staven. Deze documenten hebben immers geen betrekking op uw persoon. Bovendien blijken de omstandigheden zoals ze naar voren komen in de artikels, anders te zijn dan de omstandigheden die u aanhaalde in uw vluchtrelaas. Waar u het had over het vervoer van verboden wapens, betreffen de artikels aanvallen op checkpoints. Het rapport van Amnesty International dat uw raadsman voorlegt om te wijzen op de mishandelingen die u te wachten staan in de Iraakse gevangenis betreft een algemeen rapport dat niet gelinkt is aan uw persoon. Het kan de ongeloofwaardigheid van uw vluchtrelaas dan ook niet herstellen. De artikels die uw raadsman voorlegde met betrekking tot aanvallen tegen politieagenten, moet worden opgemerkt dat deze geen betrekking hebben op uw persoon en de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vluchtrelaas niet kunnen herstellen. De artikels met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Zuid-Irak kunnen evenmin bovenstaande appreciatie van uw aanvraag wijzigen. Volledigheidshalve kan worden aangestipt dat de rapporten en artikels die bij uw verzoekschrift werden voorgelegd dateren van 2013 en eerder.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de

provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid- Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenote eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt te denken dat de twee mannen geen gebruik hebben gemaakt van een smokkelweg omdat zij zichzelf belangrijk zouden vinden. Hij stelt de exacte motieven van de twee mannen niet te kennen en wijst erop dat zijn taak erin bestaat om de controlepost te bewaken. Verder stelt hij dat het aanpassen van een verklaring de gemakkelijkste en snelste manier is om de twee militanten uit de gevangenis te krijgen en dat, indien hij hierop niet zou ingaan, Al Mehdi waarschijnlijk via een andere piste deze militanten uit de gevangenis zou halen. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal steeds de vergelijking maakt tussen “hoe verzoeker gehandeld heeft” en “hoe er kan worden verwacht dat er wordt gehandeld in zijn situatie”. Verzoeker stelt dat hij handelde in een paniecreactie en dat wanneer hij vernam dat zijn gezin niet zou worden beschermd, hij direct alle banden met het leger heeft verbroken en is gevlucht. Aangaande de problemen van zijn familie voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal geen rekening hield met de bewijzen die hij voorlegde, zoals de overlijdensakte van zijn moeder, het medisch rapport betreffende zijn broer en een proces-verbaal van de politie over de inval. Hij kwam eind maart 2012 in kennis van de inval en maakte er op 20 juni 2012 melding van daar hij moest wachten op stavingsstukken. Hij wijst ook op het slechte contact tussen hem en zijn toenmalige advocaat. Waar in de bestreden beslissing wordt opgeworpen dat zijn familie vóór de inval van maart 2012 nooit enig probleem kende, wijst verzoeker erop dat enkel hij door Al Mehdi werd gezocht. Betreffende zijn desertie wijst verzoeker op de stavingsstukken die hij dienaangaande voorlegde: zijn legerkaart, legerbadge, aanstellingsdocumenten bij het leger en foto's. Hij meent dat hij duidelijk is tewerkgesteld geweest bij het leger. Hij stelt dat hij de problemen omwille van de desertie pas aanhaalde tijdens het tweede gehoor aangezien dit niet de reden van zijn vertrek vormde. Hij stelt dat hij momenteel strafbaar is en ingeval van terugkeer kan worden aangehouden. Verzoeker meent dat geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het asielrelaas en dat de commissaris-generaal het geenszins noodzakelijk heeft geacht om de reële situatie te onderzoeken. Tot slot wijst verzoeker erop dat indien de commissaris-generaal meent dat hij niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling, dient te worden nagegaan of hij eventueel in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 4 mei 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus “*Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak*” van 4 februari 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker een verstekvonnis samen met een vertaling neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door Al Mehdi wordt bedreigd, alsook dat hij zal worden vervolgd wegens desertie. In bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het niet aannemelijk is dat de twee leden van Al Mehdi in het bezit van verboden wapens langs een militaire controlepost zouden gaan wanneer zij volgens verzoeker evengoed van smokkelwegen kunnen gebruik maken, (ii) het evenmin aannemelijk is dat deze leden zich niet als dusdanig kenbaar maakten indien zij ervan zouden uitgaan dat hun lidmaatschap van Al Mehdi hen uit de handen van de ordediensten zou kunnen houden, (iii) het niet aannemelijk is dat Al Mehdi van verzoeker zou eisen zijn verklaring op de rechtbank te wijzigen indien zij volgens verzoeker dermate machtig zijn dat zij in deze rechtbank zijn geïnfiltrerd en er zelfs een lid als rechter hebben, (iv) hij niet wist te vertellen of zijn collega's, die eveneens getuigden in de rechtbank tegen de militanten van Al Mehdi, eveneens gelijkaardige problemen kenden, (v) hij geen gebruik maakte van de door zijn officier geboden bescherming binnen de kazerne, (vi) zijn broer Sa. actueel in Bagdad zou zijn gekazerneerd en er geen problemen zou kennen, (vii) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met Al Mehdi, evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die zijn familie na zijn vertrek zou hebben gekend met Al Mehdi, temeer daar (a) verzoeker pas in het kader van zijn beroep bij de Raad van 20 juni 2012 melding maakte van deze problemen van zijn familie terwijl hij hier reeds sinds maart 2012 van op de hoogte was en (b) zijn familie voor de inval van maart 2012 evenmin problemen kende en verzoeker zijn stelling dat Al Mehdi niet eerder wist waar zijn broers verbleven niet aannemelijk kan maken, (ix) hij evenmin aannemelijk maakt dat hij ingeval van terugkeer naar Irak zou worden gedetineerd wegens desertie gelet op (a) het feit dat verzoeker deze vrees niet spontaan vermeldde, (b) de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat desertie in Irak in de praktijk slechts uitzonderlijk gerechtelijk wordt vervolgd, (c) het gebrek aan interesse in hoofde van verzoeker gezien zijn houding ten aanzien van deze vrees, (x) er geen elementen voorhanden zijn waaruit een vrees voor vervolging in zijn hoofde kan blijken louter omwille van zijn profiel als militair, en (xi) de door hem (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en zijn raadsman (zie verzoekschrift 20 juni 2012 en hiernavolgende procedure) voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift geenszins in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder evenwel de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Waar verzoeker stelt dat hij denkt dat de twee mannen geen gebruik hebben gemaakt van een smokkelweg omdat zij zich belangrijk zouden vinden en dat hij de exacte motieven van de mannen niet kent, herhaalt hij slechts in licht andere bewoordingen zijn verklaringen die hij hierover reeds ten overstaan van de commissaris-generaal aflegde. Verzoeker voert evenwel geen enkele inhoudelijk verweer tegen de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dienaangaande, namelijk dat het niet aannemelijk is dat twee militanten van Al Mehdi in het bezit van verboden wapens het risico zouden nemen om langs een militaire controlepost te gaan terwijl verzoeker zelf verklaart dat zij over mogelijke smokkelwegen beschikken.

Waar verzoeker stelt dat het aanpassen van een verklaring de gemakkelijkste en snelste manier is om de twee militanten uit de gevangenis te krijgen, komt hij niet verder dan een blote bewering. Er kan *in casu* geenszins worden ingezien waarom het voor Al Mehdi gemakkelijker zou zijn om van verzoeker te

eisen om zijn verklaring te wijzigen dan om hun door verzoeker zelf verklaarde invloed binnen de rechtbank aan te wenden. Uit het verloop van de gebeurtenissen zoals door verzoeker uiteengezet (waaronder de inval bij zijn familie) blijkt immers genoegzaam dat het dwingen van verzoeker om zijn verklaring te wijzigen geenszins de gemakkelijkste weg is.

Waar verzoeker stelt dat aangaande de problemen die zijn familie ondervond in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de neergelegde bewijzen, namelijk de overlijdensakte van zijn moeder, het medisch rapport betreffende zijn broer en een proces-verbaal van de politie betreffende de inval, maakt verzoeker een onvolledige lezing van de bestreden beslissing. In deze beslissing wordt immers wel degelijk met deze stukken rekening gehouden: *“De overlijdensakte van uw moeder kan voorts hoogstens aantonen dat uw moeder ten gevolge een hartaanval op 18 maart 2012 's nachts is overleden. Dit gegeven op zich wordt niet betwist doch dat zulks zich zou hebben voorgedaan onder de omstandigheden zoals u deze heeft geschetst, blijkt geenszins uit de overlijdensakte. Wat het medisch rapport op naam van uw broer Sa. betreft, moet voorts worden opgemerkt dat uit dit attest dan weer hoogstens kan worden afgeleid dat uw broer bepaalde letsels en breuken opliep ten gevolge waarvan hij actueel voor 50% mindervalide is. Wanneer en onder welke omstandigheden Sa. deze letsels en fracturen opliep, blijkt geenszins uit het document. De foto's die u voorlegde, en waarvan u beweerde dat zij uw broer afbeelden, vormen evenmin een begin van bewijs van de feiten die u aanhaalde. Dat het om uw broer zou gaan die staat afgebeeld op deze foto's, is vooreerst niet aangetoond. Dat deze persoon bovendien zijn letsels zou hebben opgelopen op de manier en het moment zoals door u aangehaald, blijkt evenmin uit deze foto's. Wat het proces-verbaal tot slot betreft, dient te worden opgemerkt dat dit een loutere weergave betreft van de verklaringen zoals uw broer Sal. deze ten overstaan van de politie heeft weergegeven. Hiermee is nog geenszins aangetoond dat hetgeen Sal. verklaarde dat er gebeurde zich ook daadwerkelijk heeft voorgedaan. Hier kan volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat documenten slechts bewijswaarde hebben wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas, doch zulks is in casu niet het geval. Daarenboven hebben Iraakse documenten sowieso slechts een relatieve bewijswaarde, dit gezien ze zowel binnen als buiten Irak, gemakkelijk langs illegale weg of via corruptie kunnen worden verkregen (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier).”* Waar verzoeker het laattijdig vermelden van de inval bij zijn familie tracht te verschonen door aan te halen dat hij diende te wachten op de nodige stavingsstukken en door te wijzen op het slechte contact tussen hem en zijn toenmalige advocaat, kan verzoeker niet worden bijgetreden. Het loutere feit dat verzoeker nog niet beschikte over stavingsstukken staat er niet aan in de weg dat verzoeker de commissaris-generaal, gelet op de medewerkingsplicht en de bewijslast die *in casu* op zijn schouders rust, zo snel mogelijk op de hoogte brengt van nieuwe elementen die de beoordeling van zijn asielaanvraag kunnen beïnvloeden. Dat hij een slecht contact had met zijn toenmalige advocaat is, naast het feit dat dit een blote bewering betreft, geenszins van aard om hem van zijn medewerkingsplicht te ontslaan.

Aangaande het feit dat verzoekers familie vóór de beweerde inval in maart 2012 geen problemen kende, wijst verzoeker erop dat enkel hij werd gezocht door Al Mehdi. Verzoeker verliest evenwel uit het oog dat hij verklaarde dat Al Mehdi een inval deed bij zijn familie, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat deze groepering zich *in casu* niet zou beperken tot het bedreigen van verzoeker zelf, maar tevens zijn familie zou lastigvallen om hun doel te bereiken. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat verzoeker geen aannemelijke verklaring kan bieden voor het feit dat dit pas in maart 2012 zou gebeuren, aangezien zij reeds voordien van de verblijfplaats van verzoekers broers op de hoogte waren.

Waar verzoeker verder wijst op de documenten die hij met betrekking tot zijn werkzaamheden heeft neergelegd en stelt dat het duidelijk is dat hij bij het leger was tewerkgesteld, dient erop gewezen dat *in casu* niet wordt getwijfeld aan het feit dat verzoeker werkzaam was bij het Iraakse leger. Aan de door hem voorgehouden problemen kan evenwel geen geloof worden gehecht, zodat evenmin kan worden aangenomen dat verzoeker gedeserteerd heeft en onder meer hierdoor zijn land van herkomst heeft verlaten. Het is immers perfect mogelijk dat verzoeker voorafgaand aan zijn vertrek uit Irak op reguliere wijze zijn werkzaamheden bij het Iraakse leger heeft beëindigd. Dit klemt des te meer daar er in de bestreden beslissing terecht op wordt gewezen dat verzoeker niet spontaan melding maakte van deze desertie en de hieruit voortvloeiende vrees voor vervolging. Dat dit niet de reden voor zijn vertrek vormde, doet geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht, gelet op de op zijn schouders rustende medewerkingsplicht en bewijslast, dat hij van bij de aanvang van zijn asielpcedure zelf alle redenen vermeldt waarvan hij meent dat ze in zijn hoofde een nood aan internationale bescherming uitmaken. Op het moment dat verzoeker zijn land van herkomst verliet, zou, indien enig geloof zou kunnen worden gehecht aan zijn asielrelaas – *quod non* –, hij reeds zijn

gedeserteerd, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat deze vrees reeds bestond op het moment dat hij zijn asielaanvraag indiende. Wat betreft het ter terechtzitting neergelegde verstekvonnis van de Militaire Rechtbank van Al Basra (rechtsplegingsdossier, stuk 9) dient er vooreerst op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Dit klemt des te meer daar verzoeker enkel een kopie neerlegt, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren valt. Bovendien blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat omwille van hoge graad van corruptie valse, Iraakse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relatieveert. Voorts laat verzoeker na enige concrete duiding te geven omtrent de wijze waarop hij aan dit stuk is geraakt of omtrent de redenen voor het dermate laattijdig neerleggen ervan. Blijkens de vertaling gaat het immers om een vonnis van 16 november 2011. Het feit dat in dit vonnis bovendien wordt gesteld dat het misdrijf zou zijn gepleegd op 3 juni 2011 is niet in overeenstemming met verzoekers verklaring dat hij op 21 mei 2011 Irak heeft ontvlucht. Er kan aan dit vonnis dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend, zodat dit stuk geenszins afbreuk doet aan de pertinente motieven in de bestreden beslissing aangaande verzoekers beweerde deserte.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat, waar of op welke wijze geen rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas of dat de commissaris-generaal de reële situatie niet onderzocht. Verzoeker slaagt er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) terecht als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 4 februari 2017 [...] blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar zij afkomstig is. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot haar herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwoest zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke

aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. S is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil teruggevallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheids personeel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer terugrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het

territorium van de tegenstander (in dit geval het sjjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.”

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse, noch brengt hij enig stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou zijn. Aldus wordt deze analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER